

СЕЛИМИР РАДУЛОВИЋ

ДЕВЕТ ДУША ЈОСИФА ИСИХАСТЕ

*Гле, живої свој у букеїу їроведох!
Сећање, из скита ивиронског*

1

Шїа їо радиш, чедо моје, љубљено?

*У шуми храсївој, у сну,
Уїїјам мирис крина и руже.*

*Иди до мојих враїа.
То је од молиїве,
Од имена Хрисївог, миомирисног.*

5

2

С̄тарче,
Плаш̄им се.
С̄трах ме је док идем
Кроз њус̄иш̄њу.

10

Жив си, чедо моје, љубљено.
Да си мр̄шав
Ниче̄з се не би њлаш̄ио.

*Сїарче,
Зар нису јавили да си умро?*

- Јесу, умро сам, 15*
Али, ја сам жив.
- Пожури, приг̀рли ваздух,
 Да се, док пролазим поред тебе,
 Опрости́мо. И иди на гробен,
 Као и оца Хараламїје, 20*
Па у колибу,
- С враїма, малим, дрвеним,
 И на кревету, опростираном,
 На душеку, од сламе, 25*
*Пошражи мир, у сузама,
 Клонех' се руца,
 Кроз које улазе змије.*
- А кад ћеш умреши, сїарче?*
- Када ти Госїод буде хїео,
 Чедо моје, љубљено. 30*

Ш̄ӣа ако се камен обруци!?
Могао би ње убӣи.

Неће њас̄ӣи!

Ш̄ӣа ако њадне!?

Ако је Богу угоднo да њадне, 35
Он ће њас̄ӣи.

Ш̄ӣа ако си њӣи ис̄ӣод њега!?
Па њӣи клону и руке и ноге.

Бо̄г ће га задржа̄ӣи.

У реду, с̄ӣарче, њредајем се. 40

Никоџа, никада, нисам више волео,
 Никоџа се, никада, нисам више њлашио,
 Од сѣарца Јосифа.
 Он је видео све шѣио је било у мени.

Чедо моје, љубљено, 45
 Ти немаш само чисту душу,
 Ти имаш њошњуно чисту душу.

Молио сам се за ѣебе
 И добио сам блисѣаву молишву.
 Све радећ', од зоре до сушона – 50
 Ти си шражио мене,
 А ја сам шражио ѣебе.

*А ш̄ӣа ако умрем, с̄ӣарче?
С̄ӣрах ме је.*

*Сви смо овде доц̄ли да бисмо умрли. 55
Немац̄ чеџа да се њлац̄иц̄.
Из све̄ӣа је лако ош̄ӣћи.*

*Смр̄и се удаљује од мене, с̄ӣарче.
И иде ка онима који је се њлац̄е.*

Шта ћемо с овим, добри сџарче!? 60

*То ћемо јесџи.
То нам је Госџод дао.
Да смо досџојнији било би
Неџио друго.*

Али, сџарче – 65
*Двојек се уцрвљао,
Треба га даџи мазгама.*

*Јеџћемо кад се смрачи.
Неће се видеџи црви.* 70
*А кад се загреју срца наџа
Можемо се џреџварџи
Да смо већ јели.*

*Да осџанемо као џценица,
А не развејани, као џрах и џлева.*

Шїа да радим, сїарче? Падам. 75

Усїани.

Ево, усїајем. И ойейї їадам.

Усїани, чедо моје, љубљено.

Докле!?

Падам и усїајем, сїарче. 80
Зар да садим дрвеће да бих ља чуїао?
Каквоџ ли їлода од їакове садње?

Зар не знаш –

Док їадаш, мислећ' да сїојиш. 85
И сїуб се, чврсїи, заљуља,
А камоли сїрела, земаљска, ломљива.

Гледај своја њосла.
Имац ли келију?

Имам.

Седи у њој. И њлачи, 90
Збо̄з̄ з̄рехова својих,
Оӣш̄ужујућ' себе. Не седам,
Већ седамдесеӣ њӯша
По седам њӯша.

Кад њочӯӣац њр̄ње и коров 95
Оӣлевиц, њек, онда, сеј,
Чедо моје, љубљено.